

ji takto přikázanou z vkladní knížky vyzvednouti, a to i tehdy, kdyby vkladní knížka zněla na jméno nebo kdyby bylo placení závislé na udání hesla. Podle Šu 305 ex. ř. působí přikázání též ohledně papírů, uvedených v Šu 296 ex. ř., teprve doručením povolujícího usnesení poddlužníku, při čemž při přikázání pohledávek z vkladních knížek může býti upuštěno od písemného převodního prohlášení v tom případě, není-li tohoto v tom kterém případě k uplatnění přikázané pohledávky zapotřebí. Ježto vymáhající strana výslovně žádala za přikázání zaba-vených vkladních knížek, není důvodu, aby byl podle Šu 317 ex. ř. sta-noven jiný způsob zpeněžení, a bylo by podle Šu 319 ex. ř. zpeněžení vkladních knížek veřejnou dražbou vůbec nepřípustno. Poněvadž pouhé zástavní právo neposkytuje vymáhající straně samo o sobě práva, ze zástavy se uspokojiti, bylo k tomuto účelu soudní svolení k zákoně přípustnému způsobu zpeněžení nezbytným a bylo proto, jak již uve-deno, vymáhající straně požadované přikázání k vybrání povoliti. Vy-dáním vkladních knížek z úřední úschovy straně vymáhající není nikte-rak toto přikázání nahrazeno.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu, opravil však napadené usnesení v ten smysl, že se povoluje přikázání k vybrání ni-koliv vkladních knížek, nýbrž pohledávek z těchto knížek.

D ů v o d y:

Správně rekursní soud vyložil, že také při pohledávkách z vklad-ních knížek spořitelén, bank a záložen jest ku přikázání (k vybrání nebo na místě placení) potřebí soudního výroku, povolujícího přikázání. Vždyť příslušné soudní usnesení jest pro vymáhajícího věřitele legiti-mací ve sporu s poddlužníkem, nechce-li tento dobrovolně platiti. Ovšem se přikázání pohledávek z vkladních knížek nevykoná tím způsobem, že se usnesení, jímž povoleno přikázání, doručí poddlužníkovi, jak re-kursní soud předpokládá, nýbrž tím, že se vymáhajícímu věřiteli odevzdá vkladní knížka, opatřená potřebným písemným prohlášením převáděcím, od něhož lze upustiti v případech, vytčených soudem rekursním (§ 305 ex. ř.). Prvý soud neprávem tedy odepřel výrok, povolující přikázání k vybrání nařídív pouze, by vkladní knížky byly vydány zástupci vy-máhajícího věřitele, a rekursní soud nepochybil, učiniv k rekursu vy-máhajícího věřitele onen výrok. Dovolací rekurs povinného není tudíž odůvodněn. Arci nelze přikázati vkladní knížky k vybrání, nýbrž jen pohledávky z vkladních knížek, neboť předmětem exekuce jsou pohle-dávky, představované vkladními knížkami, a v tom směru bylo oprave-no usnesení soudu rekursního.

Čís. 3764.

Za sporu v první stolici nelze se domáhati prozatímního opatření k zajištění útrat rozepře.

(Rozh. ze dne 24. dubna 1924, R I 312/24.)

Dříve ještě, než bylo v první stolici ukončeno řízení o jich žalobě, domáhali se žalobci prozatímního opatření ku zajištění svého nároku na útraty. Soud první stolice prozatímní opatření povolil, rekursní soud návrh zamítl. **Důvody:** Navrhovatelum nepřisluší dosud proti stěžovatelce nárok na útraty, ježto dosud nemůže býti o tom řeči, že stěžovatelka v obou sporech jich konečně a právoplatně podlehla. Názoru, že navrhovatelé mají již proti stěžovatelce pohledávku podmíněnou, která vznikla tím, že se s ní octli ve sporu, rekursní soud nesdílí. Navrhovatelé domáhají se svým návrhem ve skutečnosti jistoty za útraty sporu, což jest vzhledem k ustanovení §u 57 c. ř. s. nepřipustno.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Jak ze znění §§ 378, 379, 389, 390 ex. ř. (sr. zvláště slova §u 389: »má přesně označiti i nárok jí tvrzený nebo jí již přiřčený . . .«), tak zvláště z motivů, které mluví o »určitém« a »příslušejícím nároku«, je zjevno, že zákon má zde na mysli nárok již jsoucí, u něhož skutečnost, právo zakládající, již nastala, byť byl dočasným nebo vázaným výminkou dle §u 696 obč. zák. Jen v tomto smyslu je rozuměti výrazu »podmíněně«, použitému v §u 378 odstavec druhý ex. ř., jak již Nejvyšší soud rozhodl ve svém rozhodnutí sb. čís. 1134. Že to platí i o útratách sporu, kde skutečností nárok na útraty zakládající jest dle §u 41 a 43 c. ř. s. vítězství sporu, jde náde vší pochybnost z motivů (str. 208) k §u 57 c. ř. s., jež uvádějí, »že obmezení žalobní jistoty na cizozemce nijak nevylučuje, by i osoby, žalované tuzemcem neobdržely dle potřeby krytí pro uspokojení útratových nároků. Tohoto krytí se jim dostane, nikoli však na zcela neurčité možnosti a nikoli zmatením a prodlužováním hlavního sporu. Prostředky k tomu poskytují ustanovení zákona o řízení exekučním a zajišťovacím, jichž pomocí může si žalovaný opatřiti krytí, dle okolností snad potřebné, jakmile mu soud nějaké útraty přisoudil.«

Čís. 3765.

Po uplynutí propadné třicetidenní lhůty lze podati jen žaloby petitorní. Žaloba z rušené držby jest jen jediná.

(Rozh. ze dne 24. dubna 1924, Rv I 1633/23.)

Žalobě o soudní výrok, že žalobci jsou v řádné držbě práva zavlažovati své pozemky příkopem, odbočujícím od stavidla v potoku, a že žalovaná jest povinna zdržeti se rušení tohoto práva, bylo o b ě m a n i ž š í m i s o u d y vyhověno.

N e j v y š š í s o u d žalobu zamítl.

D ů v o d y:

Žalobce nelze ušetřiti výtky, že z jejich přednesu není zřejmě patrné, čeho se vlastně domáhají. Odvolací soud pokládá žalobu, jak se